

lított – „időtlen” vagy csaknem időtlen – írói alkotások társulnak melléjük. A *boulevard Bourdonon* lágy tónusai arról is tanúskodnak, hogy emlékek idézése mindig időszerűvé válhat, az *Üvegvilág* egy küzdelmes élet ritka pihenőinek rövid időre fölcsilanó varázsával tud gyönyörködtetni – amint a le még nem hullott virágokra buroként ráfagyó harmat érint meg mesék káprázatával. Végső soron szépség-központúnak mondható ez a líra. A *Testvérek* a „vak éjjel” sötétje majd fényküllők sugarait villantó, majd árnyékos völgyekkel szembeesítő látványelemeknek a mámorával kínál, a *Kháron ladikja* a közelítő halálban is fölismerhető derű mozzanataival segít elfogadni az el nem fogadhatót. Az *Ifjú pár* szédülete a végtelig felfokozott életvágyat szítja tovább és tovább – „amíg lehet – a takarékos Nap alatt”. Az *Aggastyánok isszák az újbort* „az utolsó darázs zenezavában” valósítja meg a mindennapok elemeinek kozmikus összefüggésekbe emelését, míg az *Alkonyatban* és a *Rendtevés* a pusztulás abszolút uralomra jutásának színtereire, a *Sikererőfeszítés* pedig ezeknek a mélyeibe vezet. Az *elposványult idő* sokszázados történelmi távlatokban helyez el makacsul – és érthetetlenül – megismétlődő történéselemeket, míg *Az idő lebírása* az elmúlással szembe fordulás megnyilvánulásait magasítja monumentális összefüggések részeivé. A *Hiány a kéziratban* mítoszok és mesék dekoratív díszleteinek semmibe foszlását követő helyzetben rajzolja elénk az élet-megőrzés törvényeinek továbbélését.

Szorosan csak ritkán kapcsolódva történelmi idősíkokhoz, *rugalmasan* ugyanakkor idősíkok sokasága számára kínálva a kapcsolódás lehetőségeit.

*

Nem elegendő, hogy csak az emlékezés konvencionális gesztusaival köszöntsük a száz éve született lírikust – próza- és esszéíró, a drámaírási érdemes munkását. Szükséges az is, hogy arcának olyan vonásait is jobban előrajzoljuk, amelyek a lassan elhalványuló helyére illeszthetők.

